

בס"ד. חלק משיחות ח' ט' וי"א תשרי ה'תשמ"ט

— תרגום מאידית —

ובמילא צריכה להיות הוספה בעבודתם של ישראל, לא רק בכמות אלא גם באיכות.

עוד ענין מיוחד בשנה זו מרומז במספרו (לבריאת העולם) — "תשמ"ט". שזה מרמז על הענין ד"תשמט ידיך"⁷, שיהודי "לוקח" את ידו מכל דבר ועשי' בלתי רצוי, ולהבדיל — שהקב"ה מבטל (משמט) כל חובות בני, ובנ"י עושים עבודתם באופן דחידוש והוספה (הרבה יותר ממה שמחוייבים).

ויש לומר שזה מרומז גם בראשי תיבות דתשמ"ט: התי"ו הוא ר"ת תשובה, שזה לא רק משלים מה שחסר, אלא גם מוסיף הוספה וחידוש ושלמות בהעבודה; והתי"ו הוא גם ר"ת "תהא", וההמשך "שמ"ט" — "תהא) שנת מעשים טובים, שנת משיח טובה", ז.א. שנוסף לשלמות הטוב דמשיח מצ"ע, ניתוסף עוד ע"י המעשים טובים של יהודי — הוספה שבשנות משיח עצמן, הרי זה במיוחד "שנת משיח טובה".

וזהו הרי הפעולה דתשובה, שפועלת שכל המעשים של יהודי (מעשה המצוות) יהיו "מעשים טובים"⁸, טובים ומאירים⁹. ז.א. שנוסף להטוב במעשה המצוות מצ"ע, פועלת התשובה חידוש (הוספה) בטוב, שבנרכה המעשים שהיו לפני כן הם מעשים סתם, וע"י התשובה נעשים טובים ומאירים.

א. בעמדנו בהתחלת השנה החדשה¹, מובן שמתאים וכדאי שיהודים יקבלו על עצמם (בנוסף לכל ההחלטות הטובות שלהם), לעשות דבר חדש בעבודתם בשנה החדשה, דבר שלא עשו בשנים שלפני זה.

ובפרט שבשנה החדשה ישנה הדגשה מיוחדת בענין חידוש והוספה: השנה באה לאחרי שנת "הקהל" ושנת תְּשֻׁמַח וְתְשֻׁמַח, ומובן שכמו בכל עניני קדושה, צריכים הפעולות ד"הקהל" ושמחה להיות נמשכות, ובאופן גדול ונעלה יותר, בהתאם להציווי ד"מעלין בקודש"².

בנוסף לזה, שנה זו היא שנת העיבור, שענינה להשוות שנת הלבנה ושנת החמה (שהיא גדולה יותר משנת הלבנה כ"א יום לערך)³; והשוואה זו היא ע"י הוספת חודש שלם ומלא (לי יום)⁴, שע"י"ז יש בשנה זו יותר ימים משנה רגילה (שנת החמה ועאכו"כ שנת הלבנה), ועד שלפעמים אינו ממלא ומשלים רק את החסרון של השנים הקודמות, אלא נותן גם "מקדמה" על הלבא⁵.

ונמצא, שבשנה זו יש יותר ימים⁶,

(1) ובכל שנה יורד אור חדש שלא הי' מאיר עדיין מעולם אור עליון כזה (אגה"ק סי"ד).

(2) ברכות כח, א. וש"נ.

(3) רמב"ם ריש הל' קידוש החודש (פ"א ה"ב). וראה מכתב ו' תשרי שנה זו.

(4) רמב"ם שם פ"ח ה"ה.

(5) ראה גם לקו"ש ח"ד ע' 455.

(6) ובדיוק — שפ"ג יום. וי"ל שזה מרמז על

העבודה באופן של "פגש", פגישת ישראל א' עם חבירו, "אחד באחד יגשו ורוח לא יבוא ביניהם"

(איוב מא, ח) — אהבת ואחדות ישראל. ובעבודה — פגישת יהודה ויוסף, תלמוד ומעשה (ראה

תו"א ר"פ ויגש).

(7) ראה טו, ג. וראה מכתב הנ"ל הערה ד"ה תשמ"ט.

(8) אבות פ"ד מ"ז.

(9) ראה לקו"ת מטות פב, א. דרושי שמע"צ

פה, א. שה"ש יז, ג. ועוד.

ועל ידם עומד ונבנה הבנין דכל סדר השתלשלות דהעולם. ועד"ז סדר ההשתלשלות דה"עולם קטן" זה האדם¹⁵ (כחות הנפש שלו וגופו).

ואח"כ בא ה"בנין" בגילוי יותר בשבעת ימי הסוכות. ועד — באופן דבית וקליטה בפנימיות בשמע"צ (ושמח"ת), שאז נכנסים (ע"פ שו"ע, תורה) לדירת קבע (משא"כ בחגה"ס — נמצאים בסוכה, דירת ארעי).

על מנת לקחת מזה הכחות להעבודה דבניית ה"בנין" של חיים יהודיים יום-יומיים במשך כל השנה כולה — שלבו, וכל הדברים השייכים אליו, נעשים מקום קבוע ודירת קבע להקב"ה, משכן ומקדש לה', עליו אומר ה' "ושכנתי בתוכם"¹⁶.

ג. עפ"ז מובן הדבר החדש להוסיף בשנה זו:

מענין הבנין ברוחניות (כנ"ל) — העבודה דהתחלת כל שנה חדשה — נשתלשל ויורד גם בגשמיות העולם, שבחידוש גופא הרי שלימות החידוש של יהודי (בשר ודם) היא — ע"י בניית בנין חדש. כיון שבית הוא דבר קבוע, ולא ארעי, אלא הוא מורה על התיישבות בקביעות במקום.

וע"ד ה"בנין" בחודש תשרי, הרי הסדר הוא שמתחילים בבנין באופן של מקיף, ואח"כ בא בפנימיות ע"י וכד' אותיות דשם הוי', ובסוכות וב(בית) שמע"צ (ושמח"ת) — כמור"כ הוא משתלשל גם בבנין גשמי, שלפני זה בונים את הבנין (בכלל — השלד וכו'), אח"כ החדרים שבפנים (פנימיות¹⁷),

ומכל זה מובן, שבשנה זו במיוחד מתאים שיתוסף דבר חדש בעבודתם של בני".

ב. כשמתבוננים בתוכן העבודה דבני" במשך חודש תשרי — אפשר לראות חידוש שבו עלינו להתעסק בשנה זו במיוחד:

בהתחלת כל שנה (בחודש תשרי) מודגש הענין ד"בנין" בעבודתם הרוחנית של בני", כמבואר בספרי קבלה וחסידות¹⁰ — שאז פועלים בנין המלכות, מתחיל מר"ה שענינו "תמליכוני עליכם"¹¹, (הכתרת הקב"ה למלך), ואח"כ בעשיית (ועד לסיומם — בערב יוה"כ"פ ויוה"כ"פ) בונים את העשר ספירות דמלכות.

ובעבודת האדם: בעשיית, מתחיל מר"ה וסיומו ביוה"כ"פ, צריך יהודי לקבל עליו עול מלכות שמים בכל עשר כחות הנפש¹², כל יום מעשרת הימים צריך לקבל עליו קבלת עול מלכות שמים בכלל, ובנוסף לזה בפרט — הכה המיוחד ליום פרטי זה — כך שבמשך עשרת הימים בונים את כל ה"בנין" (ופרצוף), כל מציאותו (כל עשרת הכחות), שחדורה בקבלת עול מלכות שמים, הביטול למלך מלכי המלכים הקב"ה.

ואחרי יוה"כ"פ צריך ה"בנין" להיות נמשך בגלוי ובפנימיות, מתחיל בד' הימים שבין יוה"כ"פ ויחגה"ס, שהם כנגד ד' אותיות דשם הוי"¹⁴, אשר בהם

10 פ"ע"ח שער ר"ה. שער הכוונות דרושי ר"ה. סידור האריז"ל סדר עשיית. לקר"ת נציבים נא, א ואילך. ובכ"מ.

11 ר"ה טז, א. לד, ב.

12 שנשתלשלו מעשר ספירות העליונות (תניא רפ"ג).

13 אגרות קודש אדמו"ר מוהרי"צ ח"א ע' קצד. ח"ג ע' תפג. סה"מ תשי"א ע' 42.

14 והרי יוה"כ"פ הוא בבחי' "לפני הוי' תטהרו", למעלה משם הוי', שהלמעלה מאיר באופן של מקיף, ואח"כ נמשך בפנימיות בד' אותיות דשם הוי' כו'.

15 תנחומא פקודי ג. תקו"ז תס"ט (ק, ב). ועוד.

16 תרומה כה, ח.

17 ויש לומר שמד' אותיות שם הוי' נשתלשל כו"כ עד ש(ע"פ דין) בית שיש בו ד' אמות על ד' אמות הוא ראוי לדירת אדם, ואם אין שיעור זה אינו ראוי לדירת אדם ואינו בכלל בית (סוכה ג, ב), והענין דד' כחלים וכו'.

ה. וכאן צריך להדגיש, שהאחריות והזכות מוטלת לא רק על הנהלות המוסדות והשלוחים בכל מקום ומקום, אלא גם על בעלי-הבתים ובעלי-עסק במקומות אלו. ולא רק באופן שהם עוזרים למוסדות להשיג ולקנות הבנינים, אלא — שנעשים שותפים בזה, ע"ד השותפות די ששכר וזבולון¹⁹.

ואדרבה: כיון שבעלי-הבתים ובעלי-העסק יש להם הנסיון והוכיחו עצמם והצליחו בגיוס כספים ואמצעים כו', ובעיקר — יש להם הנסיון בדרך כיצד להשתמש באמצעים לשם דברים טובים וכו' (משא"כ מנהלי המוסדות שאין להם נסיון זה) — במילא נעשים בעלי-הבתים למומחים בקבלת ההחלטות, איזה בנין לקנות, המחיר שצריך לשלם עבורו וכו' וכו'.

נוסף לזה: למנהלי המוסדות ישנן הטרדות כיצד לגייס כספים עבור פעולותיהם הרגילות ובכלל פעולות עד עתה, במילא מוכרחים לבוא כמה וכמה שיתעסקו בפעולות החדשות, לבנות ולקנות בנינים חדשים.

ו. כשם שמוסדות צריכים לקבוע את השנה בתור "שנת בנין", עד"ז כדאי שיהי' אצל יחידים, שיחידים, כאו"א בענינים שלו, אפילו בעניני רשות [שגם עניני רשות מנצל היהודי לשם שמים] — שיבנה (או יקנה) בנינים חדשים, או להרחיב הבנינים שכבר ישנם אצלו (להוסיף חדרים וכיו"ב).

[ועד"ז שייך גם אצל טף — שיכולים לבקש אצל הוריהם להוסיף (או להרחיב) חדר, וכיו"ב].

ובנוסף לזה, שישתדלו לעשות מביתו הפרטי, מחדרו הפרטי, ד' אמות שלו

ואח"כ משתמשים בחדרים לשם הענינים השונים שנקבעו.

ובנוגע ליהודים הכוונה, שבונים ומעמידים בית קבוע, שהוא מלכתחילה בית של קדושה — בית תורה, תפלה וצדקה, או בית של רשות (או בכלל בית פרטי) שמנצלים לשם שמים, ולעניני קדושה. ועי"ז פועלים שהתורה ומצוות וקדושה בכלל, נעשים אצלו באופן של קביעות.

ד. ולכן מציעים (וכפי שכבר התחילו לדבר בזה בסיום השנה שעברה¹⁸) — לקבוע את השנה הבאה ל"שנת הבנין" — בכל מקום ומקום יבנו (או יקנו) בנינים חדשים.

מתחיל ובמיוחד בנוגע למוסדות בכל מקום שהם, שהמוסדות שאין להם עדיין בנין משלהם, ושוכרים בנין — יבנו בשנה זו בנין חדש משלהם, או (בכדי שיהי' בוריות יותר) — לקנות בנין משלהם.

וזה יוסיף בקביעות ותוקף דכל פעולות המוסדות, ובאופן דמוסיף והולך ואור.

ועוד וגם זה עיקר: בכדי שהבנינים יעוררו עוד יותר הוספה ומרץ בפעולות המוסדות, שיפעלו עוד יותר ועוד יותר (שזוהי הכוונה דבניית הבנינים) — ישנה על זה עצה פשוטה, שיעשו בנין שהוא יותר גדול ממה שצריך עכשיו מיד בהוה, וזה גופא יעורר כל בעל-בית ועסקן אמיתי, בראותו חדרים בהבנין שלעת-עתה לא משתמשים בהם, הרי חבל להשאירם כך, ויחפשו עצות חדשות לפעולות חדשות שאפשר לפעול ולנצל גם החדרים ה"מיותרים".

ועד — שזה יעורר, שבעתיד (הקרוב) יצטרכו לבנות עוד חדרים, או לקנות (לבנות) בנין שני, וכיו"ב.

19) זבולון לחוף ימים ישכון ויוצא לפרקמטיא בספינות ומשתכר ונותן לתוך פיו של יששכר והם יושבים ועוסקים בתורה כו' (פרש"י ברכה לג, יח).

18) ראה בארוכה קונטרס משיחת ש"פ תבוא תשמ"ח.

מכולם" (21).

ניתנת לתלמידי הישיבה ההוראה ונתינת כח מיוחדת ב"שנת הבנין" — לכל לראש, "לבנות" תלמידים חדשים²², ובמיוחד — לחזק הענין שעליהם להיות "נרות להאיר", ועוד ועיקר: הישיבות וסניפי הישיבה, שיוסיפו עוד סניפים, וכל סניף — יוסיף עוד סניפים.

שכל זה יוסיף עוד יותר בתלמיד ("נר להאיר") עצמו, ובישיבה המרכזית — ע"י "מתלמידי יותר מכולם".

ט. ההוספה בכל הפעולות, ובמיוחד בקביעת השנה כ"שנת הבנין" — תוסיף בודאי בברכת ה' לחתימה וגמר חתימה טובה לכל יהודי בתוך כלל ישראל.

ועד שזה ימהר עוד יותר את בנין הבית העיקרי — בית המקדש השלישי, "מקדש אדני כוננו ידיך"²³, בגאולה האמיתית והשלימה, ועד שיראו בגלוי כיצד כל העולם הוא דירה (בית קבוע) לו יתברך.

וכולם ביחד יחגגו את חג הסוכות ושמע"צ ושחמ"ת, בשמחה גדולה, וב"שמחת עולם על ראשם"²⁴.

וכו' — משכן ומקדש לה', "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", ע"י עשייתו לבית (וחדר של) תורה תפלה וצדקה. כולל ובמיוחד — ע"י קביעת ובניית קופת-צדקה בבית (ומה טוב — במטבח), שעושה את הבית לבית של צדקה (כמדובר לאחרונה בארוכה).

ז. כמובן, שכל זה נוגע למוסדות ויחידים בכל מקום שהם, הן בחוץ לארץ, והן בארץ הקודש.

אבל על-אחת-כמה-וכמה בארץ הקודש, ששם יש לבנינים יותר קביעות, כיון שהם ישארו שם גם לאחר ביאת המשיח, משא"כ הבתים שבחוץ לארץ שיצטקו ממקומם וילקחו לארץ ישראל בגאולה העתידה²⁰.

ח. ויש להוסיף, ש"שנת הבנין" יש לה שייכות מיוחדת לתלמידי הישיבה, שהרי ענין ה"ישיבה" הוא כשמה — מקום קבוע ובהתיישבות ללימוד התורה.

וכמובן, שזה כולל הן הישיבה המרכזית, והן סניפי הישיבה בכל מקום שהם. ואדרבה: יש מעלה לסניף לגבי הישיבה המרכזית, מצד זה שבסניף אין הענין ד"שרגא בטיהרא", ויש שם העבודה בכח עצמו. ועוד יותר: סניפי הישיבה מוסיפים הוספה וחידוש בישיבה המרכזית (ע"ד "ומתלמידי יותר

(21) תענית ז, א.

(22) והרי כל המלמד את בן חבירו תורה מעלה עליו הכתוב כאילו ילידו.

(23) בשלח טו, יז ובפרש"י.

(24) ישע"י לה, י גא, יא.

(20) מגילה כט, א.